

Ori de câte ori se apropie Crăciunul, Paştele sau ziua de naştere a cuiva toată lumea freamată şi vorbeşte de cadouri. Toată lumea se gândeşte la ce cadou va primi, la ce cadou va oferi! Dar cel mai important cadou este întotdeauna prezenţa celor dragi, faptul că-i avem lângă noi pe cei dragi! Ca să înţelegem o data în plus acest lucru pe care sigur îl ştiam am să vă relatez o poveste tristă, povestea unui cadou mai special!...

Am o bună prietenă, o tânără care mi-a fost colegă din clasa I-a până în clasa a XII-a, am avut aceeaşi învăţătoare, am avut aceiaşi profesori, toate emoţiile anilor de şcoală i-am trăit împreună.Îi cunosc toate zbaterile sufleteşti şi, deseori, pe drumul vieţii am fost singurul în stare să-i dau cel mai bun sfat.

Mama ei a murit recent şi de atunci a intrat într-o stare depresivă puternică ce părea să nu se mai termine. Lacrimile ei păreau să aibe izvorul nesecat! Simţeam asta de fiecare dată când vorbeam cu ea la telefon, deşi de văzut n-o vedeam la faţă, căci locuieşte la o distanţă apreciabilă de mine.

Se apropia ziua ei de naştere. Era prima aniversare după moartea mamei ei, era cea mai tristă aniversare din viaţa ei. De ziua ei o fată îşi aminteşte şi mai pregnant de cea care i-a dat viaţa şi e şi mai puternică durerea! Ce-am făcut?....

De ziua ei m-am dus la învăţătoarea noastră şi am rugat-o să-i vorbească la... telefon! Am sunat-o şi cadoul meu a fost că i-am dat-o la telefon pe doamna învăţătoare s-o felicite, s-o consoleze, s-o aline!

Învăţătoarea i-a vorbit ca unei fetiţe... i-a vorbit ca o mamă! Folosea cuvinte de tip "draga mamii", "scumpa mamii", "fetiţa mamii".

Abia atunci am înţeles ce-am făcut de fapt, de ziua ei... I-am făcut cadou o... mamă!...

Imposibil aşa ceva, eu ştiu! "Drept cine te crezi? "- aţi putea să-mi spuneţi. Şi totuşi, pentru o clipă a fost posibil! Suficient, cât să transform cea mai tristă aniversare din viaţa ei într-o aniversare frumoasă, în care să se simtă iubită!.... Plecând de la învăţătoare şi auzind-o pe colega mea cum încheie conversaţia în hohote de plâns am avut o revelaţie: „povestea" aceasta ar trebui cunoscută de toate fiicele ale căror mame sunt în viaţă încă! Pentru ele nu trebuie să mă duc la învatatoare! Ele, oriunde în lume s-ar afla, mai au cine să le spună " draga mamii ", " scumpa mamii ", " fetiţa mamii" ! Şi dacă se întorc obosite acasă au din ochii cui să citească vorbele înţelepte ale învăţătoarei: "Dumnezeu să-ţi dea putere să treci prin tot ce trebuie să treci! Adună-te! Adună-te!"

Ce minunat e când, de Crăciun, de Paşte sau de ziua lor de naştere copiii îşi primesc de la propria lor mamă cadoul, zâmbetul, îmbrăţişarea...

Să nu uităm nici noi de mamele noastre ce pot să ne zâmbească azi!... şi mâine!...

AUTOR: Vasile - Marius Mureşan